లాకర్ నెం-112

-తుర్లపాటి రామానుజరావు

ఒక్క మాట

అవును ఒక్కటే మాట!

"ఈ నవలలోని పాత్రలూ, సన్నివేశాలు అన్నీ కల్పితం. సదర్భానుసారంగా ఊళ్ళ పేర్లు లాంటివి కొన్ని తీసుకోవడం జరిగింది తప్ప, ఈ కథ కేవలం నా స్వంత సృష్టి." – ఇది మామూలుగా అందరు రచయితలూ, ముఖ్యంగా డిటెక్టివ్ నవలా రచయితలూ చెప్పేది. ఇది మాత్రమే కాకుండా, నేను ప్రత్యేకంగా "ఒక్క మాటంటూ" చెప్పేది మరొకటుంది.

అసలు ఈ డిటెక్టివ్ నవల ఎలా మొదలు పెట్టానో, బ్యాక్ గ్రౌండ్ వివరించడమే ఈ ఒక్క మాట. మొదట ఈ కథ ఒక మామూలు కథగా పుట్టింది. దీన్ని డిటెక్టివ్ నవలగా రాస్తే ఎలా ఉంటుందని అనుకోకుండా వచ్చిన ఒక ఐడియా ఈ కథ జీవితాన్నే మార్చేసింది. వారసత్వం నా వెన్ను తట్టింది. మా అన్నయ్య నాగేశ్వరరావు, విశ్వభరత్ పేరుతో, 300లు పైగా డిటెక్టివ్ నవలలు రాసిన రచయిత. అతని రచనా సామర్థ్యం అమోఘం. తను రెండు నవలలు ఒకే సారి డిక్టేట్ చేస్తూ రాయించడటం నేను చాలా సార్లు చూశాను. ఆర్థికంగా అతనికి సహాయ పడ్డానే కానీ, అతని రచనల్లో ఏనాడు నేను తలదూర్చలేదు. నా చదువు, ఆ తర్వాత నేనూ, నా బ్యాంకు ఉద్యోగం-అదే నా జీవితం. ఆ తర్వాతెప్పుడో, కొన్ని కథలు, అప్పుడప్పుడూ మాత్రమే రాశాను. కథలు రాయడంలో కూడా, నేనేమీ చెయ్యి తిరిగిన వాడ్ని కాదు. మామూలు కథలు రాయడం వేరూ, డిటెక్టివ్ కథలు రాయడం వేరు. కథ కంటే, డిటెక్టివ్ నవల రాయడం మరింత కష్టమనే నా అభిప్రాయం. ప్రథమ ప్రయత్నం ఒక డిటెక్టివ్ నవల రాయడం కష్టమే అయినా, ఇది మాత్రం నేనెందుకు రాయలేనని ఒక పట్టుదల నా చేత ఈ ప్రయత్నం చేయించింది. నవలలో కొంత ముందు కథ మాత్రమే చదివి, పూర్తిగా రాయమని ప్రోత్సాహించిన మిత్రులు శ్రీ కిరణ్ ప్రభ గారికి నా చేత ఈ నవల రాయించిన క్రెడిట్ దక్కుతుంది.

ఈ నవలలో కొన్ని చోట్ల నాకు సలహాలిచ్చిన నా మిత్రుడు కమలాకర్ తమ్ముడు లాయరు దుర్గాప్రసాదు గారికి, మరొక లాయరు మిత్రుడు మనోహరు బాబు గారికి ప్రత్యేక కృతజ్ఞతలు.

రామానుజ రావు.

(గత సంచిక తరువాయి)

"ఇదిగో నా విజిటింగ్ కార్డు. అతన్ని నాతో మాట్లడమను. ఈ కేసు సంగతి నేను చూస్తాను. నువ్వేం దిగులు పెట్టుకోకు".

సుబ్బయ్య సంతోషంతో మరోమారు నమస్కారం పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

సాహితి తిన్నగా సర్కిల్ ఇనస్పెక్టర్ రఘువీర్ దగ్గరకు వెళ్ళింది. రఘువీర్ ఆమెను చూస్తూనే మొహం చిట్లించాడు. అంతకు పూర్వం ఒకటి రెండు కేసుల్లో, ఆమె జోక్యంతోనే అసలు దోషుల్ని పట్టుకోవడం జరిగింది. కమీషనర్ గారికి కూడా ఆమె మీదే ఎక్కువ నమ్మకం. ఉద్యోగం మానేసి చాలా ఏళ్ళు అయినా, ఈమె ఎందుకో అనవసరంగా తమ కేసుల్లో కల్పించుకుంటుంది.

సాహితి అతని ముఖ కవళికలను కనిపెట్టి నవ్వుకుంది. 'ఇతనికెందుకో తనపై కోపం. బహుశా తన వల్ల కాని పని నేను చేస్తున్నానని కాబోలు' అనుకుంది సాహితి.

రఘువీర్ మర్యాదకు ఆమెను పలకరించి కేసు ఫైలు ఆమెకు ఇచ్చాడు.

సాహితి ఆ ఫైలులో వివరాలు పరిశీలించి, డెత్ రిపోర్టు, ఆ ఇంట్లో వాళ్ళనుంచి సేకరించిన వాగ్మూలం చదివి ముఖ్యమైన పాయింట్లు రాసుకుంది.

"ఇంతేనా, ఇంకేమైనా విషయాలు చెప్పగలరా?" అడిగింది.

"లేదు మేడం, నేను ఆ సమయానికి మా అబ్బాయి పెళ్ళి హైదరాబాదులో జరగటంతో అక్కడ ఉన్నాను. విషయం తెలియగానే, మర్నాడే వచ్చేశాను. ఇది ఆ రోజు మన నిశ్చల్ తీసుకున్న రిపోర్టు."

"ఒకే. థాంక్స్. ఏదైనా అవసరం వస్తే మళ్ళీ వస్తాను." చెప్పింది సాహితి.

రఘువీర్ "అలాగే"అన్నాడు.

సాహితి మర్నాడు జనార్ధనరావు ఇంటికి వెళ్ళింది.

బయట కాపలా ఉన్న కానిస్టేబుల్ ఆమెను చూస్తూనే నమస్కారం చేశాడు.

"ఏం కనకయ్యా, బాగున్నావా?" అడుగుతూ, "ఇంట్లో జనార్దనరావు గారి భార్య వున్నారా? నేను కలుసుకోవడానికి వచ్చానని చెప్పు."

మరో నిముషంలో జనార్ధనరావు భార్య లోపలనుంచి వచ్చింది. హాలులో కూర్చున్న సాహితిని చూస్తూనే నమస్కారం చేసి సోఫా లో కూర్చుంది.

సాహితి తలెత్తి చూసే సరికి ఆమె నిశ్శబ్దంగా ఏడుస్తున్నది.

సాహితి వెంటనే లేచి, సోఫాలో ఆమె పక్కన కుర్చుని ఓదార్చింది.

"చూడండి, మీకు కలిగిన నష్టం ఎవరూ తీర్చలేనిది. ఇలాంటి పరిస్థితి ఎవరికీ రాకూడదు. మీరు ధైర్యంగా ఉండాలి. మీకు ఎలాంటి సహాయం కావాలన్నా మేమున్నాము. ఈ సమయంలో మిమ్మల్ని ప్రశ్నించి మరింత బాధ పెట్టడం నాకు ఇష్టం లేదు. కానీ, ఆ హంతకుడిని వెంటనే పట్టుకోవాలన్న ఉద్దేశ్యంతో మిమ్మల్ని కొన్ని వివరాలు అడగాలని వచ్చాను. మీరు సహకరిస్తే, మా పని మరింత సులువు అవుతుంది. మీరు మీ బాధను కాస్త దిగమింగి, నా ప్రశ్నలకు జవాబిస్తే మీకు కూడా మంచిది."

జనార్ధనరావు భార్య కళ్ళు తుడుచుకుని,"అడగండి"అన్నది.

"అసలు ఆ రోజు ఉదయం నుంచీ ఏం జరిగిందో గుర్తు చేసుకుని చెప్పండి?"

" ఆ రోజు అంటూ ప్రత్యేకంగా ఏమీ లేదండీ. ఆయన ఎందుకనో ఒక రెండు రోజుల ముందు నుంచీ ఆందోళనగా వున్నారు. ఒకటికి రెండు సార్లు ఎందుకలా వున్నారని అడిగిన నాపై విసుక్కున్నారు కూడా. ముందు రోజు మాత్రం, పది గంటలకు బ్యాంకుకు వెళ్ళాలి అని చెప్పారు అంతే. కానీ, వెంటనే వెళ్ళ లేదు. సాధారణంగా ఆయన ఒక్కరే వెళ్ళేవారు. మా అబ్బాయి కాలేజీ నుంచీ మధ్యాన్నం భోజనానికి వచ్చేదాకా ఆగి, అప్పుడు కారులో ఇద్దరూ కలిసి బ్యాంకుకు వెళ్లివచ్చారు. బ్యాంకుకు వెళ్ళి వచ్చాక కూడా ఆయనలో ఆందోళన తగ్గ లేదు. మామూలుగానే, ఆ రోజు కూడా రాత్రి ఎవరి గదిలో వారు పడుకున్నాము. అబ్బాయి గదివేరే. నా గది వేరే. లోపల తలుపు గడియ వేసుకున్న ఆయన గది తలుపులు తీసి ఆయనను కాల్చారు. నేను రాత్రుళ్ళు నిద్ర పట్టడానికి ట్రికా వేసుకుని పడుకుంటాను. అందువల్ల నాకు తొందరగా మెలకువ రాలేదు. అర్ధరాత్రి మా అబ్బాయి కంగారు పడుతూ నా గదిలోకి వచ్చి, నన్ను నిద్ర లేపేదాకా నాకు ఏంజరిగింది తెలియదు."

"జనార్ధనరావు గారికి స్నేహితులు గానీ, శత్రువులు గానీ వున్నారా? మీ పెళ్ళి కాకపూర్వం పూర్వం ఆయన ఏం చేసేవారు? మొదటినుంచి ఇదే ఇండస్ట్రీలో వున్నారా?"ప్రశ్నించింది సాహితి.

"ఆయన పెళ్ళి కాకపూర్వం, అమెరికాలో ఐ.టి. ఇండస్ట్రీ ఏదో నడిపే వారు. మా పెళ్ళయిన తర్వాత కూడా చాలా సంవత్సరాలు అక్కడే ఉన్నాము. ఒక రోజు అనుకోకుండా వచ్చి సామాన్లు సర్దమన్నారు. దేనికీ, సంగతేమిటనిఅడిగితే, పార్టనర్స్ తో ఏవో విభేదాలు వచ్చాయనీ, మన వంతు షేర్ అమ్మేసి, ఇండియా వెళ్ళిపోదామని చెప్పారు. అలా వచ్చేశాక ఇన్నాళ్ళ తర్వాత ఎవరో, ఎందుకో ఆయనపై కోపంతో చంపేశారు" దుఖంతో ఆమె గొంతు జీరబోయింది.

"ప్లీజ్, మీరు కాస్త తేరుకుని, ఆ పార్టనర్స్ పేర్లు మీకు తెలిస్తే చెప్పండి? ఒక వేళ వాళ్ళెవరైనా మీ వారిని చంపే అవకాశం ఉందా?" అడిగింది సాహితి.

"వాళ్ళెవరో నాకు తెలియదు. అసలు ఆయన బయటి విషయాలు నాతో చెప్పేవారు కాదు. ఆఫీసు విషయాలు ఆఫీసులోనే మరిచిపోవాలనే వారు. అందువల్ల, వాళ్ళెవరైనదీ, ఆయన చావుకు వాళ్ళే కారణమా అన్నది నేను చెప్పలేను".

"ఒకే. అమ్మా, మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టినందుకు క్షమించాలి. మీ అబ్బాయిని ఒకసారి పంపించండి".

కాసేపట్లో జనార్ధనరావు కొడుకు విశాల్ వచ్చాడు. వెనకే పనిపిల్లతో ట్రేలో సాహితికి ఒక ప్లేట్లో బిస్కెట్లు, కాఫీ పంపించింది జనార్ధనరావు గారి భార్య. విశాల్ ఆరడుగుల పొడుగు. ధృడంగా వున్నాడు. సుమారు పాతికేళ్ళు ఉంటాయి.

"ముందు బిస్కెట్లు తిని, కాఫీ తాగండి. తర్వాత మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు విశాల్ తను కూడా కాఫీ కప్పు తీసుకుంటూ. సాహితి అతని మర్యాదకు సంతోషించింది. మొహమాట పడుతూనే, రెండు బిస్కెట్లు తిని, కాఫీ తాగింది. అప్పటికి విశాల్ కూడా కాఫీ తాగడం పూర్తి చేశాడు. పనిపిల్ల వచ్చి ట్రేలో ఖాళీ కప్పులు తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

"ఇప్పుడు చెప్పండి, ఏం వివరాలు కావాలో మీకు?" అడిగాడు.

"థాంక్స్, చక్కటి కాఫీ ఇచ్చారు. ఇక అసలు విషయానికి వద్దాం. ఈ కేసు, పోలీసు వారికి సహాయంగా నేను పరిశోధిస్తున్నాను. నాకు ముఖ్యంగా, ఇక్కడకు రాకపూర్వం మీ నాన్న గారు ఏం చేసేవారు, వారితో పార్టనర్స్ ఎంతమంది ఉండేవారు, వాళ్ళ వివరాలు, అడ్రసులూ, ఏమైనా ఉన్నాయా అన్నది కావాలి".

"నాన్న గారు నా చిన్నతనంలోనే అమెరికా వదిలేసి వచ్చేశారు. అందువల్ల, నాకు అక్కడి సంస్థ గురించి గానీ, పార్టనర్స్ గురించి గానీ తెలియదు. ఇక్కడ మచిలీపట్నంలో ఉంటున్న రాఘవరావు గారు మాత్రం మంచి స్నేహితుడు. ఒకసారి నాన్న గారు కలిసేందుకు వెడితే, ఇంకోసారి ఆయన వచ్చేవారు."

"సరే, మీరు అమెరికా నుంచీ రాగానే ఇక్కడే సెటిల్ అయ్యారా?"

"లేదండి, బాపట్ల తాలూకా తుర్లపాడులో మా తాతయ్య అంటే, అమ్మ నాన్న గారింట్లో ఒక అయిదేళ్ళు వున్నాం. నా ఎలిమెంటరీ స్కూల్ చదువంతా అక్కడే గడిచింది. ఆ తర్వాత నాన్న గారు ఇక్కడ ఒక ఇండస్ట్రీ స్థాపించాక ఇక్కడికి వచ్చి సెటిల్ అయ్యాము."

"అంటే మీరు వచ్చి ఎన్నేళ్ళయ్యింది?"

"దగ్గర దగ్గర పదేళ్ళు అవుతోంది".

"ఈ పదేళ్ళ కాలంలో ఎన్నడూ మీ నాన్న గారికి ఇలాంటి హెచ్చరికలు రాలేదా?"

"వచ్చినట్లు లేదు".

"మరణించిన రోజు గానీ , అంతకుముందు రెండు, మూడు రోజుల ముందు గానీ, ఆయనకు మళ్ళీ హెచ్చరిక ఏమైనా వచ్చిందా?"

"వచ్చింది మేడం, ముందు రోజు ఒక ఉత్తరం వచ్చింది. ఆ ఉత్తరం నేనే తీసుకున్నాను. అదేదో కోడ్ భాషలో వుంది. నాన్నగారికి ఇచ్చాను. అది చూసిన దగ్గరి నుంచే, నాన్నగారికి ఆందోళన ఎక్కువైంది. ఆ ఉత్తరం ఏమిటని అడిగితే, నీకు తెలియదులే, నువ్వూరుకో, అమ్మకేం చెప్పకు అన్నారు తప్పితే, నాకు కూడా చెప్పలేదు".

"ఆ ఉత్తరం ఇప్పుడు ఉందా?"

"పోలీసు వారు తీసుకున్నారు మేడం. అయితే, ఆ కోడ్ భాషను నేను కనిపెట్టగలనేమో చూద్దామని, ఒక ఫోటో తీసుకున్నాను".

సాహితి మొహంలో చిరునవ్వు చూసి, "అది మీకు ఉపయోగ పడుతుందంటే, ఇప్పుడే మీ ఫోనుకి పంపిస్తాను మేడం" అంటూ ఆమె ఫోను అడిగి తీసుకుని ఫోటోను ట్రాన్స్ఫర్ చేశాడు.

సాహితి దాని వంక ఒక సారి చూసి, "అయితే నాన్నగారికి వచ్చిన బెదిరింపు ఉత్తరాలు విషయం రాఘవరావు గారికి తెలియదా?"

"నాన్నగారు మొదట్లో వచ్చిన ఉత్తరాలను లెక్కపెట్టలేదు. అందువల్ల ఆయనకు చెప్పినట్లు లేదు. అసలు మాకు కూడా మొదట చెప్పలేదు. జాగ్రత్త కోసం మాత్రమే పోలీసు రిపోర్టు ఇచ్చారు. నిన్న ఉత్తరం చూశాక, అప్పుడు మాత్రం కొద్దిగా భయపడ్డారు."

"మీరు నాన్న గారితో కలిసి అదే రోజు బ్యాంకుకు వెళ్ళి వచ్చారు. అప్పుడు నాన్నగారు ఏం చేశారు? లాకర్ నుంచీ ఏమైనా తెచ్చారా?"

"లాకర్ తెరిచి చూశారు మేడం. ఏవో కాగితాలు అటూఇటూ సర్దారు. ఆ తర్వాత బ్యాంకు మేనేజరుతో కొంత సేపు మాట్లాడారు. కొత్త లాకరు తీసుకున్నారు. అప్లికేషను పైన నా చేత సంతకం పెట్టించారు. పాత లాకరు లోంచి అన్నీ, కొత్త దాన్లోకి మార్చేశారు. వెంటనే ఇంటికి వచ్చేశాము. అయితే, వచ్చేటప్పుడు అటూఇటూ చూసి, అప్పుడు బయటకొచ్చి కారెక్కారు".

"పాత లాకర్, కొత్త లాకరు నెంబర్లు చెప్ప గలరా?" వెంటనే అడిగింది సాహితి.

"పాత లాకరు నెంబరు 112. కొత్త లాకరు నెంబరు 150."

"కొత్త లాకరు నెంబరుతో పని లేదు. పాతదాని నెంబరు 112. యు ఆర్ ష్యూర్?" అడిగింది.

"ఎస్, మేడం"

"ఓకే, చివరగా ఒక ప్రశ్న. మీ నాన్నగారికి డైరీ రాసే అలవాటు ఉందా?"

"లేదు కానీ, కొన్ని ముఖ్య విషయాలు ఒక నోటుబుక్కులో రాసేవారు."

"అది నాకు ఇవ్వగలరా?"

"అంటే, నేను కూడా అది ఇంతవరకూ చదవ లేదు. అందులో ఆయన వ్యాపార రహస్యాలు ఏమైనా రాశారేమోనని పోలీసు వారికి నేనివ్వలేదు మేడం" సందేహిస్తూ చెప్పాడు విశాల్.

"మీకా భయం ఏమీ అక్కర్లేదు. ఆ రహస్యాలు నేనేమీ బయట పెట్టను. అందులో ఆయన మరణానికి సంబంధించిన క్లూ ఏమైనా తెలుస్తుందేమోనని నా ఆశ."

"సరే, మేడం. ఆ పుస్తక మీకు ఇస్తాను. ఒక్క నిముషం ఆగండి" అంటూ లోపలి వెళ్ళి ఒక నోటుబుక్కు తీసుకువచ్చాడు. ఒక్క క్షణం ఆలోచించి, అందులో కొన్ని ఫోను నెంబర్లు మరో పుస్తకంలో రాసుకుని, తను తెచ్చిన పుస్తకం ఆమెకు ఇచ్చాడు.

"థాంక్స్ విశాల్, నాకు మంచి ఇన్ఫర్మేషన్ ఇచ్చావు. ఈ నోటుబుక్కు భద్రంగా మీ అమ్మమ్మ గారికి పంపుతాను. వాళ్ళ అడ్రసు రాసివ్వు. వాళ్ళతో చెప్పు నీ పేరుతో వచ్చే పార్సెల్ తీసుకోమని. మీ అమ్మగారిని జాగ్రత్తగా చూసుకో. తర్వాత మీ ఇంటికి కాపలాగా మరో ఇద్దరు కానిస్టేబుల్సుని ఉంచమని చెబుతాను".

"అంటే, మాకు ఇంకా ప్రమాదం వుందంటారా?" అడిగాడు.

"మీ ప్రాణాలకు ఏమీ ప్రమాదం లేకపోవచ్చు గానీ, దొంగ ఏదైనా వివరం కోసం, డైరీ లాంటిది ఏదైనా దొరక వచ్చని ప్రయత్నించ వచ్చు. నేను ఇప్పుడే కమీషనర్ గారికి ఫోన్ చేసి ఒక ఇద్దరు కానిస్టేబుల్సుని పంపమని చెబుతాను. అన్నట్లు, నాకొక సంచి ఇవ్వగలవా?" అడుగుతూనే ఫోన్ చేసి, కమీషనర్ గారికి విషయం వివరించింది. కమీషనర్ గారు వెంటనే ఇద్దరు కానిస్టేబుల్స్ పంపిస్తానని చెప్పారు.

సాహితి జనార్ధనరావు గారింటికి వచ్చేముందు ఒక కిలో స్వీట్స్ పాక్ చేయించి తన బ్యాగ్గులో పెట్టింది. ఆ స్వీట్స్ పాకెట్ బ్యాగ్గు లోంచి తీసి, విశాల్ ఇచ్చిన సంచీలో పెట్టుకుంది. అదంతా ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్న అతనికి మరోమారు థాంక్స్ చెప్పి బయటకు వచ్చింది. రోడ్డు మీదకు రాగానే, వెంటనే బస్సు స్టాందుకని చెప్పి ఆటో ఎక్కింది.

బస్సు స్టాందులో ఆటో దిగి, బందరు నాన్ స్టాపు బస్సు ఎక్కుతుండగా, ఆమె చేతిలో సంచీ ఎవరో బలంగా లాగేశారు. ఆమె వెనక్కి తిరిగి చూసేసరికి, సంచి పట్టుకుని ఒక వ్యక్తి పారిపోవడం కనిపించింది.

సాహితి "దొంగ దొంగ" అని గట్టిగా అరిచే సరికి, బస్సు స్టాందులో డ్యూటీలో ఉన్న ఇద్దరు పోలీసులు పారిపోతున్న మనిషి వెనకే పరిగెత్తారు. ఈ లోగా బస్సు కదిలింది. రాగిణి తన సీటులో కూలబడి ఊపిరి పీల్చుకుంది.

బందరు బస్సు స్టాందులో దిగి, సూపరింటెండెంట్ ఆఫీసుకు వెళ్ళి, కేసు విషయం వివరించి, రాఘవరావు గారికి సెక్యూరిటీ ఏర్పాటు చెయ్యడం మంచిదని చెప్పింది. సూపరింటెండెంట్ రమణారావు గారు ఆమెను ఆప్యాయంగా పలకరించి, "రాఘవరావు గారి దగ్గర ఫార్మల్ గా రిక్వెస్ట్ లెటర్ తీసుకుని ఇవాళే ఏర్పాటు చేస్తాను" చెప్పాడు.

సాహితి ఆయనకి థాంక్సు చెప్పి దగ్గరలో ఉన్న జెరాక్సు సెంటర్లో విశాల్ ఇచ్చిన పుస్తకం మొత్తం కాపీ తీయించింది. వెంటనే మార్కెటుకు వెళ్ళి ఒక బుట్టెడు దోర జామ కాయలు కొంది. ఆ పక్కనే బట్టల దుకాణంలో ఒక టర్కీ టవలు కొన్నది. బుట్టలో జామకాయల మధ్య విశాల్ ఇచ్చిన నోట్ బుక్ టవల్ లో చుట్టి పెట్టింది. ఎవరూ తనని ఫాలో అవడం లేదని నిర్ధారించుకుని, నవతా ట్రాన్స్ పోర్టు ఆఫీసుకు వెళ్ళి, విశాల్ పేర వాళ్ళ అమ్మమ్మ గారికి పార్సెల్ బుక్ చేసింది. ఆ తర్వాత బస్స్టాండుకు వెళ్ళి, పామర్రు బస్సు ఎక్కింది.

సాహితి బస్సు దిగి ఇంటికి చేరేసరికి, సుజిత్ "అమ్మా, ఇది చూడు" అంటూ న్యూస్ చానెల్ ఆన్ చేశాడు. జనార్ధనరావు గారి హత్య కేసు విషయంలో విజయవాడ కమీషనర్ గారి ఆఫీసుకు వెళ్ళి, కారులో బందరు తిరిగి వెడుతున్న రాఘవరావును పామర్రు దగ్గర జుఝవరం సమీపంలో ఎవరో కాల్చి చంపినట్లు టి.వి. న్యూస్ లో చూపిస్తున్నారు. సాహితి ఒక్క సారి ఉలిక్కి పడింది. "అయ్యో, పాపం, ఇక్కడ దాకా వచ్చేశాక జరిగిందా?" అనుకుంది.

సాహితి భోజనం చేసి సోఫాలో కుర్చోబోతుండగా, సెల్ ఫోను మోగింది.

'రాత్రి పది గంటలప్పుడు ఫోను చేసేది ఎవరబ్బా' అనుకుంటూ ఫోను తీసింది సాహితి.

"సాహితీ, బందరు వెళ్ళావు గదా, ఏమైంది?" ప్రసాదు గొంతు విని ఆశ్చర్యపోయింది.

ఫోను నెంబరు చూస్తే, పబ్లిక్ బూత్ నుంచీ చేసినట్లుంది. గొంతు చూస్తే ప్రసాదు గొంతులాగానే వుంది. ఇతనికి తను బందరు వెళ్ళినట్లు ఎలా తెలుసు?

"అదేం నీ ఫోను ఏమైంది? బయట నుంచీ చేస్తున్నావేం?" ప్రశ్నించింది సాహితి.

"మధ్యాన్నం భోజనానికి వెళ్ళినప్పుడు, నా ఫోను ఇంట్లో మరిచిపోయి వచ్చాను. ఇప్పుడు ఇంటికి వెడుతూ, నిన్ను అడుగుదామని చేస్తున్నాను."

"విజయవాడలోను, బందరులోను కూడా, అంత ముఖ్యమైన వివరాలు ఏమీ తెలియ లేదు. జనార్ధనరావు గారి భార్య పుట్టెడు దుఃఖంలో వున్నది. అయినా ఆమె అంత దుఃఖంలో కూడా, ఉత్తి చేతులతో పంపకూడదు ఇంటి కొచ్చిన ఆడపిల్లని అంటూ స్వీట్స్ పాకెట్ ఇచ్చి మరి పంపింది. బస్సు స్టాండులో అది ఎవరో కొట్టేసారనుకో. చాలా మర్యాదస్తులు వాళ్ళు. పాపం వాళ్లకు తేరుకోలేని విపత్తు వచ్చిపడింది. నేను జనార్ధనరావు గారి హత్యకు కారణాలు ఆమెకేమన్నా తెలుస్తాయేమోనని అడిగి చూశాను. ఆమె ఏమీ చెప్పలేక పోయింది. ఆమెకు, వాళ్ళ అబ్బాయికీ కూడా ఆయన ఎప్పుడూ ఏమీ చెప్పేవాడు కాదట. డైరీ రాసే అలవాటు కూడా లేదట. ముందురోజు ఏదో బెదిరింపు ఉత్తరం వచ్చిందట కానీ, అది ఎంక్వయిరీలో మన వాళ్ళు తీసుకు పోయారు. ఒక రకంగా నేను శ్రమ పడి తిరిగిందంతా దండగ అనిపించింది. అయితే, చనిపోయిన జనార్ధనరావు గారికి, బందరులో ఉండే రాఘవరావుగారికి స్నేహమని తెలిసింది. వెంటనే బందరు కమీషనర్ ఆఫీసుకు వెళ్ళి, రాఘవరావు గారికి సెక్యూరిటీ ఏర్పాటు చెయ్యడం మంచిదని కేసు వివరించి చెప్పాను. నేను ఇంటికి వచ్చే లోపల, హంతకుడు ఆయన్ను కూడా చంపేశాడు. ఏంటో, ఈ కేసులు తలా తోకా లేకుండా వున్నాయి, ప్రసాదు! మన వల్ల కాదేమోననిపిస్తోంది." చివరి వాక్యం నొక్కి మరీ చెప్పింది.

అవతల నుంచీ "సరేలే, రెస్టు తీసుకో" అంటూ ఫోను పెట్టేసిన చప్పుడు వినిపించి, సాహితి ఫోను డిస్ కనెక్ట్ అయ్యింది.

సాహితి తనలో తానే నవ్వుకుని, సెల్ ఫోనులో విశాల్ పంపిన ఫోటో చూసింది. మళ్ళీ ఇదేదో కోడ్ భాషలో వుంది. చనిపోయిన రాఘవరావు డైరీలో వాడిన కోడ్, ఇదీ ఒకటి కాదు. ఇది ఇంకేదో దేశ భాషలో వుంది. రేపు తీరుబడిగా దీని సంగతి ఏమిటో చూడాలి అనుకుంటూ బెడ్ పై వాలిపోయింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments